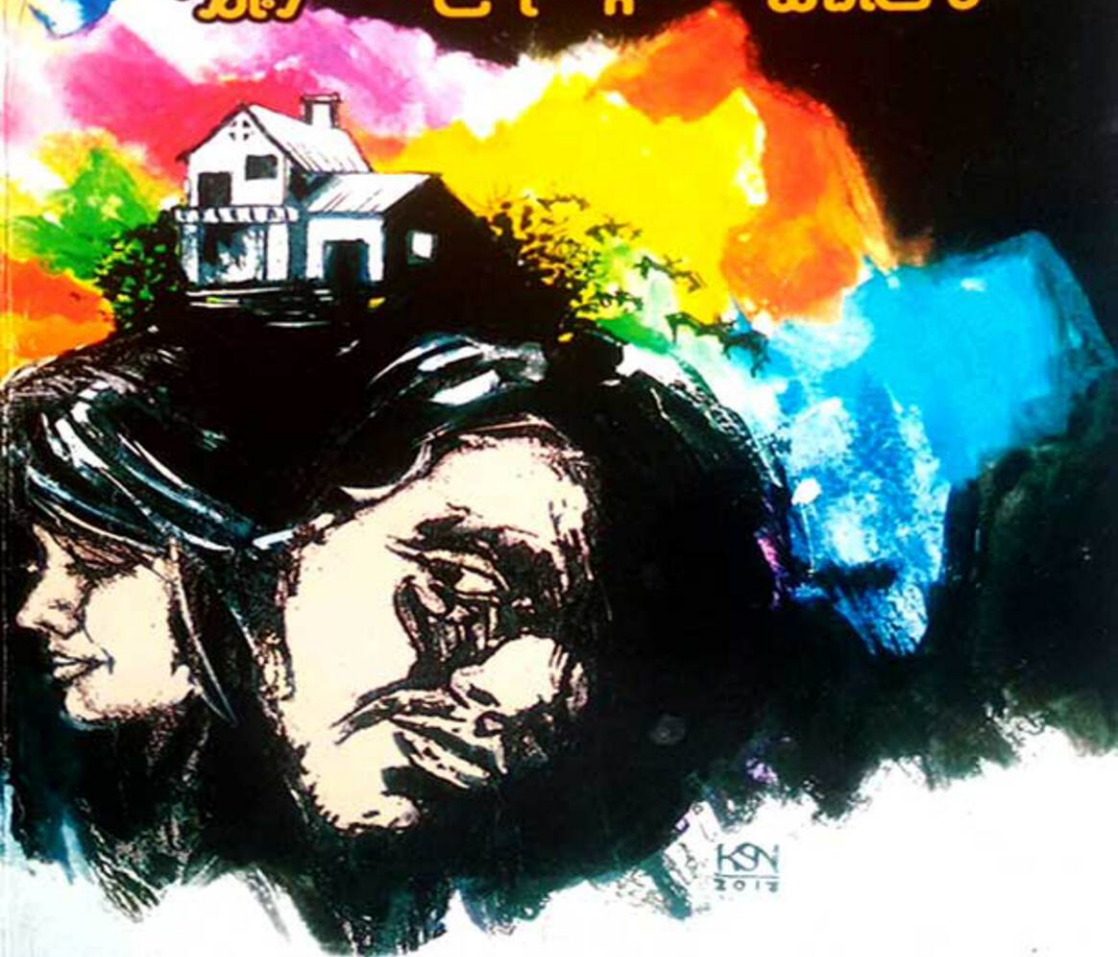


အောင်ကျော်

ရွှေကိစ္စရီ

နှင့်

လျှို့ဝှက်သည်းဖို မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုပြည်များ



KSN
2012

ညွှန့်ကိုင်



ဘသက်ဆွေ

ကုဏ္ဍိဝံ



ထိုအကြောင်းကို မူခင်း သတင်းဂျာနယ်တွင် ဖတ်ရပြီးနောက် ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ရ ပါတော့သည်။ ။ ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော် ခွင့်ရက် မ ကုန်ဆုံးခင် တစ်ရက် ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ချပြီး ဇနီးသည် နွယ်ကို ကြည့်မိသည် ။ ကြည်လင် ရှင်းလင်း သန့်သော မျက်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းစွာ လှပ

နေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့သည် မှာ (၄)နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း နွယ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်မဝသေးပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော့် မျက်စိများ ကွယ်သွားပြီး နွယ်အား မမြင်ရလျှင် မည်ကဲ့သို့ ခံစားရမည်နည်း။ ဒီအကြောင်းကို တွေးရုံနှင့် ပင် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပါပြီ။ မှုခင်းသတင်းတွင် မျက်မမြင် တစ်ယောက်အကြောင်း ပါလာပါသည်။ ။ ထိုမျက်မမြင်သည် လူသတ်မှုတွင် တစ်ဦးတည်းသော သက်သေ ဖြစ်နေသည်။ ။

နွယ်က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ။ "ဘာတွေ တွေးနေသလဲ"ဟု မေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လူသတ်မှုအကြောင်းကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်ရ ပါတော့သည်။ ။

"သူ့နာမည်က ကိုဘဝင်းတဲ့ နွယ်ရဲ့။ ။ ပြီးခဲ့တဲ့ (၃)ရက်အထိ ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်ကံမှာ စာရင်းကိုင် လုပ်တယ်။ ။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ့မျက်စိ မြင်နေခဲ့ သေးတယ်တဲ့။ ။ သူဟာ အမြဲတမ်း မျက်မမြင် ဖြစ်သွားပြီလို့ တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ။ စက်ရုံမှာ မတော်တဆ ဖြစ်လို့ မျက်စိ ကွယ်သွား တာ။ ။ စက်ရုံထဲကို စာရင်းစာရွက် သွားယူရင်း အက်စစ်တွေ မျက်နှာ စဉ်သွားခဲ့တယ်တဲ့။ ။ သူ့မျက်စိ ပြန်ကောင်း နိုင်တယ်လို့ လည်း ယူဆကြသတဲ့။ ။ အခုအချိန်မှာ တော့ သူ ဘာမှ မမြင်ဘူး။ ။ မျက်စိတွေကို ပတ်တီး စည်းထားရတာကိုး။"

"အဲဒီညက သူဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ။ ခုလည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ပါပဲ။ ။ ကိုတင့်လွင်ဆိုတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ စကားပြော နေခဲ့တယ်။ သူ့မိတ်ဆွေဟာ သူ့ဆီကို တမင် လာတွေ့တာ။ သူတို့ နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ ဇနီး ဖြစ်သူတွေဟာ မြို့ထဲကို ရပ်ရှင်သွားကြည့် နေကြတယ်။ ။ အိမ်မှာ ကိုဘဝင်းနဲ့ ကိုတင့်လွင် တို့ ပဲ ရှိကြတယ်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်တာပဲ နွယ်ရဲ့။ "

"ကိုတင့်လွင်ဟာ ခုတင်နားက ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတယ်။ အိပ်ခန်း တံခါးက ဟနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဘဝင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စကား ပြောနေကြတယ် ပေါ့လေ။ အဲဒီနောက် ကိုဘဝင်းဟာ တံခါးဖွင့်သံ၊ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာသံ ကြားရတယ်တဲ့ ။ သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ကိုတင့်လွင် ရှိတဲ့ နေရာက လဲပြိုသံ ကြားရတယ်။ အခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ ခြေသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ ကိုဘဝင်းလည်း ရင်ထိတ်သွားသတဲ့ ။ သူ အသတ် ခံရတော့မယ်လို့ ထင်နေတာကိုး"

"အို... ရင်တုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်"

နွယ်က ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည် ။

ကျွန်တော်က စကားဆက်ရပါသည် ။ အဲဒီနောက် ကိုဘဝင်းဟာ သူ့မွေ့ရာပေါ် လေးလံတဲ့ အရာတစ်ခု ကျလာသံ ကြားရသတဲ့ ။ အသံကြားတဲ့ နေရာကို သူ စမ်းကြည့်တဲ့ အခါ သေနတ် တစ်လက်ကို စမ်းမိတယ်ဆိုပဲ။ ခြောက်လုံးပြုး တစ်လက်တဲ့ ။ ကိုဘဝင်းဟာ သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး အသံကြားရာဘက်ကို ချိန်လိုက်တယ်"

"လူသတ်သမားက သူ့ကို သေနတ်ပေးသတဲ့ လား။ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိမမြင်ပေမဲ့ အသံကြားရာကို မှန်းခလုတ် ဆွဲနိုင်တယ် ဆိုတာ သူ မသိဘူးလား"

နွယ်က ဝင်မေးသည် ။

ကျွန်တော် ရှင်းပြရပြန်သည် ။

"ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် နွယ်။ လူသတ်သမားဟာ ကိုဘဝင်း တော်တော်နဲ့ သေနတ်ကို စမ်းမိမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ယူဆမိ ပါလိမ့်မယ်။ ကိုဘဝင်း

သေနတ်ကို ရှာမတွေ့ခင်မှာ သူ အခန်းအပြင်ကို ရောက်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ထင်ခဲ့တာကိုး"

"ဘာကြောင့် ကိုဘဝင်းကို သေနတ်ပေးရတာလဲ"

"ကိုယ်လည်း မသိဘူး နွယ်။ သူက အသံကြားရာဘက်သို့ သေနတ် ချိန်ထားချိန်မှာ ကြမ်းပေါ်ကို ဒူးထောက်ကျတဲ့ အသံကို ကြားရသတဲ့ ။ လူသတ်သမားဟာ အောက်ကို ငုံ့ရှောင် နေတယ်လို့ သူ ထင်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် သေနတ်ပြောင်းကို အောက်နှိမ့်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်သတဲ့ "

"အဲဒီနောက် ကိုဘဝင်းဟာ သူ လုပ်ပုံကို ပြန်တွေးမိတယ်။ သူဟာ ဘာမှ မမြင်ရဘဲ ရမ်းပစ် နေတာဖြစ်မယ်။ သူ ပစ်တဲ့ လူဟာ ကိုတင့် လွင်ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခြားသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ပေါ့။ လူသတ်သမားကို သူမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကိုတွေးပြီး သူ ကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်သတဲ့ "

"သေနတ်ဟာ ခုတင်စွန်းနဲ့ ထိပြီး ဒေါက်ခနဲ ကြမ်းပေါ်ကို ကျသွား တယ်။ သူ သေနတ်ကို ပြန်ယူချင်ပေမဲ့ ယူလို့ မရတော့ဘူး။ မျက်စိမှ မမြင်တာကိုး။ သူဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ကြောက်လွန်းလို့ ချွေးတွေ ပြန်နေတယ်။ နောက်တော့ အပြင်ကို ထွက်သွားတဲ့ အသံကြားရတယ် ဆိုပဲ"

နွယ်က မျက်မှောင်ကလေး ကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည် ။

"ခြေသံကို အခန်းထဲမှာ ကြားနေရတယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်နေလို့ လဲ မောင်"

"ကိုဘဝင်းလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ နွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုတင့်လွင်ရဲ့ ပိုက် ဆံအိတ် မတွေ့ရတော့ဘူး။ မွေ့ရာပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကိုဘဝင်းရဲ့ ပိုက်ဆံ

အိတ်နဲ့ နာရီလည်း ပျောက်နေသတဲ့ ။ ကိုဘဝင်းရဲ့ ဇနီးက အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို အိပ်ရာပေါ် မှာ ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ ဆုတ်ကွေ့ တစ်လုံးလည်း ပျောက်နေတယ်တဲ့ ။ ဒါတွေကို လူသတ်သမားက ယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဆုတ်ကွေ့စ် ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ဆုတ်ကွေ့စ်ကို လူသတ်သမားက ယူသွားရတာလဲ"

"ငွေထည် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ယူသွားတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ လူသတ်သမားဟာ အောက်ထပ်က ပစ္စည်း တချို့ကိုလည်း ယူသွားသေးတယ်။ ကိုဘဝင်းက လူသတ်သမားဟာ အခန်းထဲမှာ တော်တော် ကြာအောင် နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ အဲဒီနောက် အောက်ထပ် ကို ဆင်းသွားတဲ့ အသံ ကြားရတယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ဖေးတံခါး ဖွင့်သံ၊ ပြန်ပိတ်သံ ကြားရတယ်တဲ့ "

"ကိုဘဝင်းဟာ လူသတ်သမား အိမ်ထဲက ထွက်သွားတဲ့ အသံ ကြားမှ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ကိုတင့်လွင်ဆီကို မှန်းပြီး သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုတင့်လွင်ခမျာ သေနေပြီ။ ကိုဘဝင်းဟာ အောက်ထပ်ကို စမ်းဆင်း လာပြီး ရဲစခန်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တယ်၊ ဒါပါပဲ"

"ဒီအဖြစ်ဟာ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ မောင်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တွေတော့ ရှိနေတယ်"

နွယ်က စဉ်းစားပြီး ပြောလေသည် ။

"ကိုယ်တော့ မျက်မမြင် တစ်ယောက်က ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာကို သေနတ်နဲ့ ချိန်နေပုံ။ နောက် ပစ်ခတ်လိုက်ပုံ။ သေနတ်ပစ်ပြီး သူ ကြောက်နေပုံကို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတယ် နွယ်"

"မျက်စိမမြင်တဲ့ လူတွေဟာ အကြားအာရုံ ကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား မောင်ရဲ့ ။ သူတို့ ဟာ လမ်းလျှောက်သံကို ကြားရုံနဲ့ ဘယ်သူဆိုတာကို ပြောနိုင်ကြသတဲ့ "

"ကိုဘဝင်း မျက်စိ မမြင်တာဟာ (၃)ရက်ပဲ ရှိသေးတယ် နွယ်။ သူ့အကြားအာရုံဟာ သာမန် လူတွေလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်"

"လူသတ်သမားဟာ ဘာကြောင့် သေနတ် ထားခဲ့ပါလိမ့်နော်။ သေနတ်က တစ်ဆင့် စုံစမ်းလို့ ရနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ သေနတ်နံပါတ် စသဖြင့် တစ်ခုခုကပေါ့"

နွယ်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောသည် ။

ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ရပါသည် ။

"အဲဒီသေနတ်ဟာ ကိုဘဝင်း လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်တဲ့ သေနတ်တဲ့ နွယ်ရဲ့ ။ အောက်ထပ်က စားပွဲအံဆွဲ ထဲမှာ ထားတာ။ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုယ်ပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ လူသတ်သမားဟာ အပေါ်ကို တက် မလာခင် စားပွဲကို ရှာဖွေလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"လူသတ်သမားဟာ ဖောက်ထွင်းသမား ရိုးရိုးလို့ ကျွန်မ မထင်တော့ဘူး မောင်"

"ကိုယ်လည်း မထင်ဘူး။ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အချက် တစ်ချက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ဘာဆိုတာ ကိုတော့ အခု မသိရသေးဘူး"

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သတင်းစာကို ကောက်ယူ၍ ဖတ်ရှု နေလိုက်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ရဲမှူးကြီးအား အလေးပြုပြီး သတင်းပို့ လိုက်ပါသည် ။

"ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ ရဲမှူးကြီး"

"အားလပ်ရက်မှာ ပျော်ရဲ့ လား အိုင်အို"

ရဲမှူးကြီးက စားပွဲတွင် စာဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်စကား စရင်း ဆက်ပြော တော့သည်။ ။

"စာရင်းစစ် ကိုတင့်လွင် အသတ်ခံရမှု အတွက် မောင်ရင့်ကို တာဝန်ပေးမလို့ ပါ။ အမှု အကြောင်းကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ပြီး ရောပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြီးပါပြီ မင်းကြီး။ ဒါပေမဲ့ မယ်ဒီကယ်ရီပို့တ် မှာ ပါတဲ့ အသေးစိတ် အချက် တွေကို သိချင်ပါသေးတယ်"

"အိုကေ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ဆေးစာမှာ ကိုတင့်လွင်ဟာ နဖူးကို ဖောက်သွားတဲ့ ကျည်ဆန် ကြောင့် ချက်ချင်း သေဆုံး သွားခဲ့တယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ သူထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်ရဲ့ နောက်ဘက် သုံးပေဝေးတဲ့ နံရံထဲမှာ ကျည်ဆန်တွေ့တယ်။ ကျည်ဆန်က ကြမ်းပြင်က ငါးပေခွဲမြင့်တဲ့ နေရာရဲ့ နံရံထဲ ဝင်သွားတာ"

"ကျည်ဆန်ဟာ အဲဒီသေနတ်ကပဲလား"

"ဟုတ်တယ်... ကျည်ဆန်တွေကို စစ်ဆေးပြီးပြီ။ ကျည်အိမ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်ခွံ တွေ့ရတယ်။ ကျည်ဆန် တစ်ထောင့်ဟာ ကိုဘဝင်း ပစ်တာ။ သေနတ်ပေါ်မှာ ကိုဘဝင်းရဲ့ လက်ဗွေပဲ တွေ့ရတယ်။ လူသတ်သမားဟာ လက်အိတ် စွပ်ထားပါလိမ့်မယ်။ ကိုဘဝင်းရဲ့ ဇနီးက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထားတဲ့ ချည်လက်အိတ် တစ်စုံလည်း ပျောက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်"

"သေနတ်နှစ်ချက်လုံးဟာ ကိုဘဝင်းပစ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

မင်းကြီး"

"မဟုတ်ဘူး မောင်ချစ်ကောင်း။ မျက်စိ မမြင်သူ တစ်ယောက်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နဖူး အလယ်တည့်တည့်ကို သေနတ်နဲ့ မပစ်နိုင်ဘူး လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်။ ကိုဘဝင်းရဲ့ ထွက်ဆို ချက်တွေဟာ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချက်အလက် တွေဟာ ကိုက်ညီ တယ်ကွယ့်။ အချိန်ကအစ မှန်ကန်တယ်။ သေနတ်သံ ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကြားရတယ်။ သူတို့ ဟာ အချိန်ကို သတိထား မိ ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ ရေဒီယို နားထောင် နေကြတယ်။ (၈)နာ ရီ သတင်း လာချိန်ပဲ။ သေနတ်သံ တစ်ချက်တစ်ချက်ဟာ တစ်မိနစ်ပဲ ခြားတယ်။ သူ ရဲစခန်းကို တယ်လီ ဖုန်းဆက်တဲ့ အချိန်ဟာ (၈)နာရီ (၁၂)မိနစ်တဲ့ ။ အားလုံးဟာ (၁၂) မိနစ် အတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်"

"အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ ဇနီးတွေ ဘယ်မှာ ရှိကြပါသလဲ မင်းကြီး"

"သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ရှိနေကြတယ်လေ။ အဲဒီအချက် ကို သူတို့ မိတ်ဆွေတွေက သက်သေခံထားတယ်"

"အင်းစိန် စီအိုင်အိုဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းရဲ့ အစီရင်ခံစာမှာ ကိုဘဝင်းပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးမှာ အသားစ တွေ့ရတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်"

"ဒါဆို လူသတ်သမား ဒဏ်ရာရသွားလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ပြောမိသည် ။

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

မင်းကြီးက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်ပြောသည် ။

"ဒုတိယ ကျည်ဆန်ကို တံခါးအနီးက နံရံထဲမှာ ဝင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကြမ်းပြင်ကနေ တစ်ပေခွဲ မြင့်တယ်။ ကျည်ဆန်ကို မိုက်ခရိုစကုပ်နဲ့

ကြည့်တဲ့ အခါမှာ ထိပ်ဖူးမှာ အရာဝတ္ထုသုံးမျိုး တွေ့ရတယ်။ သွေး၊ ပိုးစနဲ့ အမွေးအမှင်တဲ့ ကွ"

"ဘယ်လိုသွေးမျိုးလဲ မင်းကြီး"

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်မိ၏။

"ဘာအမွေးလဲ"

"ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ အဲဒီအစတွေဟာ သိပ်သေးငယ်တယ်တဲ့ ။ ဒါထက် ပိုမသိရဘူး"

"လူသတ်သမားဟာ ဒဏ်ရာ ရသွားလိမ့်မယ် မင်းကြီး။ ရှပ်ပြီး မှန်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျည်ဆန် ပေါ်က သွေးဟာ အရေးကြီးတယ်။ ပိုးစက မှန်းဆဖို့ ခက်တယ်။ ပိုးခြေအိတ်၊ ပိုးလည်စည်း တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ အမွေးက ပိုပြီး အတွေးရခက်တယ်။ ငှက်တောင် စိုက်ထားတဲ့ ဦးထုပ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

မင်းကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် မောင်ချစ်ကောင်း။ လူသတ်သမားဟာ သေနတ်ကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင် ပြီးတဲ့ နောက် ကိုဘဝင်း လက်ထဲကို သေနတ် ရောက်သွားချိန်မှာ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ကြမ်းပေါ်ကို ခူးထောက် ထိုင်ချပါလိမ့်မယ်။ လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက် လိမ့်မယ်လို့ လည်း ထင်ရ တယ်။ လက်ဟာ ကျည်ဆန်ကို မတားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ တစ်ခုခုနဲ့ အပစ်ခံရချိန်မှာ ဒီလို လုပ်လေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ ကျည်ဆန်ဟာ ငှက်မွေး စိုက်ထားတဲ့ ဦးထုပ် အနားပတ်ကို ပွတ်သွားဟန် တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဦးထုပ်မျိုး ရှိဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ အဲ... ဒီနောက် ကျည်ဆန်ဟာ နံရံထဲကိုဝင် သွားတယ်။ လူသတ်သမားဟာ လက်ကို လ

က်ကိုပဝါနဲ့ စည်းပြီး သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကိုဘဝင်း လက်ထဲမှာ သေနတ်မရှိတဲ့ အပြင် သူ့ကို မမြင်နိုင်တဲ့ အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မင်းကြီး။ ဒီပြင်လူတွေ ဒဏ်ရာ ရပါသေးလား"

"မရှိဘူး။ မသင်္ကာစရာ လူလည်း မရှိဘူး။ ကိုတင့်လွင်ကို သတ်ဖို့ အကြောင်း ရှိနိုင်တဲ့ လူတောင် ရှာမတွေ့သေးဘူး။ တော်တော်ရှုပ်တယ်။ ခင်မောင်ဝေ.. လူသတ်သမားကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ် နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကဲ.. ဒါပါပဲ"

ကျွန်တော် ရဲမှူးကြီးကို အလေးပြုပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ ပါသည် ။

ပထမဆုံး အနေဖြင့် ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည် ။ သေဆုံး သူ၏ ဇနီးကို တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရန် ဖြစ်ပါသည် ။ ယခုအချိန် ဆိုလျှင် သူမ၏ ပူဆွေးသောက အရောက်ဆုံး အချိန် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု ယူဆရပါမည်။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ထင်သလောက် အခြေအနေ မဆိုးကြောင်း တွေ့ရပါသည် ။ ဒေါ်စန်းစန်းလွင်မှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး စိတ်ချုပ်တည်း နိုင်စွမ်း ရှိလှသည် ။

ပထမဆုံး လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားချိန်က သူမ ဘယ်မှာ ရှိသည် ကို ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ပါသည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ သူမနှင့် ဒေါ်ဝေဝေတင့်

တို့သည် ည(၈)နာရီတွင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ သူမ တို့သည် ပညာတတ်များ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်ကို လေးစားကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဒေါ်ဝေဝေတင့်က အရင်ရောက်ပြီး မိနစ်ဝက်အကြာတွင် သူမ ရောက်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်သည် တခြားမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး လေးယောက်သည် ရုပ်ရှင်ကားကို အတူကြည့်ခဲ့ ကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်၏ အမည်နှင့် လိပ်စာကို ကျွန်တော် မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

"ဒေါ်စန်းစန်းလွင်ကို မေးရမှာ တော့ အားနာပါတယ်။ ခင်ဗျား ယောက်ျားမှာ ရန်သူ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ" ကျွန်တော် မေးရပါတော့သည်။

"ကျွန်မ သိရသလောက်တော့ မရှိပါဘူး"

"ဦးတင့်လွင်ဟာ B.Com, R.A ဘွဲ့ရ စာရင်းစစ် တစ်ယောက် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ အရင်က အစိုးရဌာန တစ်ခုမှာ လုပ်ခဲ့တယ်။ အခု ပုဂ္ဂလိက စာရင်းစစ် လုပ်ငန်း တည်ထောင်ထားပါတယ်"

"အခြားဝန်ထမ်း ရှိသေးသလား ခင်ဗျ"

"အချိန်ပြည့် အတွင်းရေးမှူး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထောက် စာရင်းစစ် နှစ်ယောက်၊ ရုံးအကူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်ရှင်"

"ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ကိုဘဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးကြတယ်နော်"

"အသင့်အတင့် ရင်းနှီးပါတယ်။ ကိုတင့်လွင်နဲ့ ကိုဘဝင်းတို့ ဟာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကျွန်မနဲ့ မဝေက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ခင်မင်ကြ တာပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်း ပြောရရင် မဝေကို ကျွန်မ သိပ်သဘောမကျ ပါဘူး။ ယောက်ျား ချင်းက ခင်မင် နေတဲ့ အတွက် သူမနဲ့ အတူ သွားလာ နေရတာပါ။ ကျွန်မ ပြောတာကို တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့ နော်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဘာမှ မ ဖြစ်ကြပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဟာ စရိုက်ချင်း မတူကြဘူး။ ကိုဘဝင်း ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဇနီး မဝေကို သိပ်သဘော မကျသလိုပဲ"

"ခင်ဗျားတို့ မကြာခဏ တွေ့တတ် ကြပါသလား"

"တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် မှန်မှန် တွေ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ လေးတဲ့ဟာ တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ် အိမ်တစ်အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့ပြီး အပျော်တမ်း ပေါ်ကာ ကစားတတ်ကြပါတယ်"

"ဒီပြင်လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ခင်ဗျ"

"ကိုကျော်စိုးနဲ့ လှလှဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းနဲ့ ဒေါ်တင်တင် စိန်တို့ ဇနီးမောင်နှံပါ။ ကိုကျော်စိုးက ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ တစ်ခု မှာ အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ပါတယ်။ ကိုမျိုးဝင်း ကတော့ ကိုဘဝင်း အလုပ် လုပ်တဲ့ ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်ကံမှာ ပဲ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူဟာ ကို ဘဝင်းရဲ့ အထက် အရာရှိပါ"

"ကိုဘဝင်း အဲဒီမှာ စာရင်းကိုင် လုပ်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်။ စာရင်းကိုင်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာ ထုတ်ပေးရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုမျိုးဝင်းဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်း ဆိုပါတော့"

"ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်ကံရဲ့ စာရင်းကို စစ် ရပါသလား"

"ဟင့်အင်း... မစစ်ရဘူး။ ဒီပြင် စာရင်းစစ် အဖွဲ့က စစ်ပါတယ်။ အဲ ဒီအလုပ်ကို ကိုတင့်လွင် လုပ်ချင်ရင် လုပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ

အလုပ်ကို သူနိုင်သလောက်ပဲ လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိတယ်"

"သူ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရဲ့ လား ခင်ဗျာ"

"ကောင်းကောင်း ကြီးကို အောင်မြင် ပါတယ်ရှင်"

"မေးရမှာ တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်။ ဦးတင့်လွင် ရဲ့ အသက်အာမခံ ပေါ်လစီမှာ အမွေဆက်ခံသူ အဖြစ် ဘယ်သူကို ဖော်ပြထားပါသလဲ ခင်ဗျာ"

"ကျွန်မပါပဲ။ ကိုတင့်လွင် အသက် အာမခံထားတဲ့ ငွေ(၁)သိန်းနဲ့ ဒီအိမ်ပဲ ကျွန်မ အကျိုး ခံစားခွင့် ရှိပါတယ်။ ဘဏ်မှာ စုဆောင်းငွေ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ဟာ ဒီအိမ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စုဆောင်းငွေတွေ ထုတ်ပြီး ဝယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုတင့်လွင်မှာ ဘာစီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှ မရှိပါဘူး။ သူဟာ စာရင်းစစ်သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် ဒေါ်စန်းစန်းလွင် အတွက် အများကြီး စိတ်မကောင်း စရာပဲပေါ့။ အသက်အာမခံ ငွေ(၁) သိန်းဟာ တစ်လကို တစ်သောင်းခွဲလောက် ဝင်ငွေရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စာရင် ဘာမှ မဖြစ် လောက်ပါဘူး"

"လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရတာပါ ကိုခင်မောင်ဝေ"

ထိုစကားမှာ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည် ။ ကျွန်တော် ပြန်သင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိရ လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော် ဆက်မေးလိုက်ပါသည် ။

"ခင်ဗျား ခင်ပွန်းဟာ ကိုဘဝင်းတို့ အိမ်ကို သွားဖို့ ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့သလား။ သူ အဲဒီမှာ ရှိမယ် ဆိုတာကို သိတဲ့ လူများ ရှိပါသလား"

"ကျွန်မနဲ့ မဝေပဲ သိပါတယ်။ လာခါနီးမှ သိတာပါ။ ကိုဘဝင်း မျက်စိဝေဒနာ မဖြစ်ခင် ကတည်းက ကျွန်မနဲ့ မဝေတို့ ရပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်

ထားခဲ့ပါတယ်။ ညနေ(၆)နာရီမှာ ကျွန်မနဲ့ ကိုတင့်လွင် ညနေစာ စားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မဝေက တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ကိုဘဝင်း နေမကောင်းတဲ့ အတွက် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကိုတင့်လွင် ဟာ ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကျွန်မတို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းကို သိသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဆီက တယ်လီဖုန်းကို တောင်းယူပြီး မဝေနဲ့ စကားပြောပါတယ်။ သူက မဝေကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ မဖျက်ပါနဲ့ တဲ့ ။ သူ ကိုဘဝင်းနဲ့ သွားနေမယ်လို့ ပြောပါတယ်။"

"ကိုတင့်လွင် ဘယ်အချိန်က အိမ်က ထွက်သွားသလဲ ခင်ဗျာ"

"ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားမှာ ဆိုတော့ (၇)နာရီ လောက်ကတည်းက အိမ်က ထွက်သွားပါတယ်။ မဝေတို့ အိမ်ကို (၇) နာရီခွဲမှာ ရောက်ဖို့ လိုတယ်လေ။ ဒါမှ မဝေဟာ ရုပ်ရှင်ရုံကို အချိန်မီ သွားနိုင်မှာ ကိုး။ ကျွန်မကို ကားယူသွားဖို့ ပြောတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် သူ့ကို ဝင်ခေါ်ဖို့ မှာ တယ်။"

"ဒါဆို ဦးတင့်လွင်ဟာ (၇)နာရီခွဲမှာ ကိုဘဝင်းတို့ အိမ်ကို ရောက်သွားလိမ့် မှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်။ (၇)နာရီခွဲမှာ သူရောက်လာတယ်လို့ မဝေက ပြောပါတယ်။ သူဟာ ကိုဘဝင်း နေတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တိုက်ရိုက် တက်သွားတယ် လို့ လည်း ပြောတယ်။ သူရောက်ပြီး (၁၁)မိနစ် အကြာမှာ မဝေ ထွက်လာတာတဲ့ ။ မဝေဟာ သူ့အိမ်က ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကားယူခဲ့ကြပါတယ်။"

ကျွန်တော်က မေးရပြန်သည် ။

"သောကြာနေ့ ညနေ သူ အိမ်က ထွက်မသွားခင်မှာ ကိုတင့်လွင်ဟာ ထူးခြားမှု ရှိပါသလား"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကစပြီး သူဟာ မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခုခုကို စိတ်စော နေပုံလည်း ရတယ်။ တစ်ခုခု စိတ်မကောင်းစရာ ရှိသလားလို့ ကျွန်မ သူ့ကို မေးပါသေးတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ သူ ပြောပါတယ်"

ကျွန်တော် ဆက်မေးသော်လည်း ဒေါ်စန်းစန်းလွင်သည် ကိုတင့်လွင် ဘာကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ကို မပြောနိုင်ပေ။ သူမက ငွေကြေးကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်း ကိုတော့ ပြောပြ ပါသည် ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စန်းစန်းလွင်၊ ဒေါ်ဝေဝေတင့် တို့ နှင့် အတူ ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ခဲ့သော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကို သွားရောက် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းပါသည် ။ မေးပါများ စကားရ စကားပုံမှာ ကျွန်တော် တို့ ရဲများ ၊ စုံထောက်များ အတွက်လည်း မှန်ပါသည် ။ ဒုတိယ အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်း ပြီးချိန်တွင် တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် သေချာမှု တစ်ခု ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကားကို ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်က တည်ရှိရာ သဏ်းကျွန်း ဘက်သို့ မောင်းလာ ခဲ့ပါသည် ။ ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်က မှာ အုတ်နံရံများ ကာရံထားသော ဝင်းကျယ်ကြီး အတွင်း တည်ရှိပါသည် ။ လုပ်သား (၁၀၀)ကျော် ရှိပြီး စက်ရုံမှာ ကြီးမားလှသည် ။ ရုံး၊ အဆောက်အဦ မှာ လည်း သေးငယ်လှသည် ။

စုံစမ်းရေးဌာနမှ အမျိုးသားအား ဦးမျိုးဝင်းနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည် ။ အမျိုးသမီးက တယ်လီဖုန်း ဆက်မေးသည် ။ ထို့နောက် ရုံးခန်းသို့ သွားရန် ညွှန်ပြလေသည် ။

ရုံးခန်းထဲတွင် စားပွဲနှစ်လုံး ရှိသော်လည်း တစ်လုံးတွင် သာ လူထိုင်နေသည် ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ လှိုင်းတွန့်နေသော

ဆံပင်နက်နက်နှင့် မိန်းမဆန် ချောသော မျက်နှာရှိသည့် လူက သူ့စားပွဲတွင် စာရေးနေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ" သူ့လေသံမှာ "သိပ်အချိန် မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် သိပ်အလုပ် များ နေတယ်" ဟု ဆိုလိုဟန် ရှိသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် စုပုံနေသော စာရွက်စာတမ်း များကလည်း ထိုအချက်ကို ထောက်ခံ နေလေသည်။ ။

ကျွန်တော် ပခုံးကျုံ့ လိုက်မိပါသည်။ ။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ကတ်ပြားကိုထုတ်၍ သူ့ကို ပေးလိုက် ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် အိုင်အို ချစ်ကောင်းပါ၊ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီကပါ ၊ ထိုင်ခွင့် ပြုပါ"

ကျွန်တော် သူ့စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ကိုမျိုးဝင်းသည် ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး သူ့ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ဖွနေသည်။ ။

"ကိုတင့်လွင် သေတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်က မှန်ကန်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကိုတင့်လွင်ဟာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ"

"ခင်ဗျားနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးပါသလား"

"သိပ်ရင်းနှီး လှတယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အိမ်တွေမှာ လှည့်ပြီး ပိုကာ ဆွဲကြတယ်။ ကိုဘဝင်းတို့ လင်မယား၊ ကိုကျော်စိုးတို့ လင်မယားရယ်၊ ကိုတင့်လွင်တို့ လင်မယားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားပါပဲ"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် လိုက်ပါသည်။ ။

"အဲဒီအကြောင်းကို ဒေါ်စန်းစန်းလွင်လည်း ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျား တို့ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ ရှိပါသလား"

"မပြောတတ်ဘူး။ နောက်ထပ် အတွဲတစ်တွဲ ရှာရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘဝင်းရဲ့ မျက်လုံး ပြန်ကောင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် စုံတွဲနှစ် တွဲ လစ်လပ်နေပြီ။ ကိုကျော်စိုးတို့ လင်မယား မန္တလေးက ပြန်မလာမ ချင်း သုံးတွဲ လိုနေလိမ့်မယ်"

"ကိုဘဝင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်း လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သ လား"

"မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ကတော့ ပြန်ကောင်းမယ်လို့ ပြောတာပဲ ။ ကျွန်တော် သူ့ အလုပ်တွေပါ လုပ်နေရပါတယ်"

ကိုမျိုးလွင်က သူ့ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဖွပြန်၏။

"ကုမ္ပဏီက နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် မခန့်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်က အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောရင် ခန့်ပေးမှာ ပါ။ ဒါ ပေမဲ့ လူသစ် တစ်ယောက် ဟာ လုပ်ငန်း နားလည်အောင် အတော်ကြာ အောင် လေ့လာ ရလိမ့်မယ်။ တော်တော်နဲ့ လည်း လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင် မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်က ကိုဘဝင်းဟာ နောက်တစ်ပတ် အတွင်းမှာ မျက်စိ ပြန်ကောင်း မယ်လို့ လည်း ပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နောက်ပိုင်းမှာ အခြေအနေ ကောင်းသွားမှာ ပါ"

"ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"လဝက်စာရင်း ရေးဆွဲ ရမယ်လေ။ အဲဒါဟာ ကိုဘဝင်းရဲ့ အဓိက အလုပ်ပါ။ ကိုဘဝင်းဟာ လစာစာရင်း ရေးဆွဲဖို့ နဲ့ အလုပ်ဆင်းတဲ့ အချိန် ဇယားတွေကို ထိန်းသိမ်းရတယ်။ အခုအပတ်မှာ ကျွန်တော့်အလုပ် အပြင် အဲဒီအလုပ်ကိုပါ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေ မပြီးမချင်း ကျွန်တော် ခေါင်းဖော် နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လကုန်တဲ့ အထိ ကိုဘဝင်း အလုပ် မဆင်းနိုင်ရင်တော့ လူထုပ်ခန့်ဖို့ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်နှစ်မျိုးကို ကြာကြာ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် လိုက်ပါသည် ။ သူ အလုပ်များ နေသည် ကို ကျွန်တော် မြင်ရ သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်က ကိုတင့်လွင်ကို သေစေလိုသူ ရှိမရှိ သိပါသလားဟု မေးသောအခါ သူက မသိပါဟု ဖြေသည် ။ လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က စ၍ ကိုတင့်လွင် စိတ်သောက ရောက်နေသည် ကို သိပါ သလားဟု မေးသော အခါတွင် လည်း မသိပါဟု ဖြေပြန်သည် ။ ကိုမျိုးဝင်းက သူသည် နောက်ဆုံး အကြိမ် ကိုတင့်လွင်နှင့် ဖဲကစားချိန်က ထိုအချက်ကို သတိမထားမိကြောင်း၊ ထိုအချိန်မှာ က ကိုတင့်လွင်ကို နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောသည် ။

ကျွန်တော်က မေးခွန်းအသစ်ကို မေးလိုက်ပါသည် ။

"ကိုဘဝင်း မတော်တဆ ထိခိုက်ခဲ့ပုံကို ပြောပြပါဦး"

"အဲဒီအကြောင်းကို ဒီပြင်လူထက် ကိုဘဝင်းက ပိုပြောနိုင်လိမ့်မယ်၊ မတော်တဆ ထိခိုက် ချိန်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သိသမျှတော့ ကိုဘဝင်းဟာ အလုပ်သမားတွေ နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ အလုပ်ဆင်းချိန် စာရင်းတွေ စုဆောင်းဖို့ စက်ရုံထဲက ဆေးစိမ်ခန်းကို သွားခဲ့ တယ်။ ကိုဘဝင်းဟာ နေ့လယ်ပိုင်း အနားယူ ချိန်မျိုးမှာ ဒီအလုပ်

ကို လုပ်လေ့ရှိတယ်"

"သူ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောမပြဘူးလား"

"ပြောပြပါတယ်။ သူဟာ ဆေးရည်စိမ်တဲ့ အခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ အက်စစ်စည်တွေ ထားတဲ့ အခန်းထဲကို သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ စင်ပေါ်မှာ အလုပ်ဆင်းချိန် စာရွက်ကို သွားယူတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူဟာ အလုပ်ဆင်းချိန် စာရွက်ကို အဲဒီ စင်ပေါ်မှာ ထားလေ့ ရှိတယ်။ သူ စာရွက်ကို လှမ်းယူစဉ်မှာ စင်ပေါ်က ခွက်တစ်ခွက်ဟာ အောက်က စည်ထဲကို ကျသွား တယ်။ နည်းနည်း မြင့်တဲ့ အတွက် စည်ပေါ်က ကျော်ပြီး စာရွက်ကို လှမ်းယူရတာဟာ တော်တော် ကသိ ကအောင့် နိုင်တယ်တဲ့ ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ စင်ကို တခြားလွယ်ကူတဲ့ နေရာကို ရွှေ့လိုက်ပါပြီ"

"ခွက်ထဲက အက်စစ်တွေဝင်လို့ သူ့မျက်စိ ပျက်သွားတာလား။ စည်ထဲက အက်စစ်တွေ ကြောင့် လားဗျာ" ကျွန်တော်က မေးကြည့်ရသည် ။

"ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခွက်ထဲက အက်စစ်တွေဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖိတ်ကျ သွားတာတော့ အမှန်ပဲဗျ"

"သူ့မျက်စိအပြင် အခြား ဘယ်နေရာတွေကို ထိခိုက် သွားသေးသလဲ"

"မရှိပါဘူး။ အဝတ်အစား တွေကတော့ ပျက်စီး သွားတာပေါ့။ အက်စစ်ဟာ အရေပြားတွေကို ထိခိုက်တဲ့ အထိ မပြင်းလှပါဘူး"

"ဒီလို ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကုမ္ပဏီမှာ တာဝန်ရှိသလား"

"ဒါတော့ မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ လစာအပြည့် ရနေပါတယ် ။ ဆေးကုသမှု စရိတ်ကိုလည်း ကုမ္ပဏီက ပေးပါတယ်"

"သူ့မျက်စိဟာ အမြဲတမ်း ကွယ်သွားနိုင် သလားဗျာ"

"သူ့မျက်စိ ပြန်ကောင်းမယ်လို့ သူ့ကို ကုသနေတဲ့ ဆရာဝန်က အတိအကျ ပြောပါတယ်။ ဒေါက်တာက သူ့ မျက်စိ မမြင်တဲ့ အထိ ဖြစ်သွားတာဟာ စိတ်ချောက်ချား လွန်းလို့ ဖြစ်တာလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား" သူက ပြန်မေးသည်။

ကျွန်တော်က "ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘဝင်းရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှာ ဒီထက် လေးနက်တဲ့ အကြောင်း ရှိလိမ့်မယ်"

ကိုမျိုးဝင်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး... "ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး" ဟု တုံးတိ ဖြေသည်။

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာအောင် ဆက်မေးရမည့် မေးခွန်းများကို စဉ်းစားနေခဲ့ ပါသေး သည်။ သို့သော် မေးရန် မေးခွန်း မရှိတော့ပါ။ ကိုမျိုးဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်မှာ ကိုဘဝင်းမတော်တဆ ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို ဘာကြောင့် ဤမျှ ရှည်လျားစွာ မေးနေသည် ကို သူ အံ့ဩ နေပုံရလေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ရ တော့သည်။

နူးလယ်ချိန် ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ပြန်၍ နွယ်နှင့် အတူ နံနက်စာ စားပါသည်။

"မင်းကြီးက ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီး အဲဒီအမှုကို စုံစမ်းဖို့ တာဝန်ပေးတာကွ"

ကျွန်တော်က နွယ်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

"ကိုဘဝင်းဟာ ဟန်ဆောင် နေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ် မောင်" နွယ်က ပြောသည်။

နွယ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ရလိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ကယ်မီကယ်ဝပ်ကုန်သွယ်ရေးတယ်လီဖုန်း ဆက်၍ ကိုဘဝင်းအား ကုသနေသော ဒေါက်တာ၏ အမည်နှင့် လိပ်စာကို မေးလိုက်ပါသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါက်တာ၏ ရုံးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ နေ့လယ်ပိုင်း ဖြစ်သဖြင့် လူနာများ ရှင်းနေလေသည်။ ။ ကျွန်တော် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"စက်ရုံမှာ ကိုဘဝင်း မတော်တဆမှု ဖြစ်ပြီး အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမှ ဒေါက်တာ အဲဒီကို ရောက်သွားပါသလဲ ခင်ဗျာ"

"ကျွန်တော့်ဆီကို စက်ရုံက တယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်ပြီး မိနစ် (၂၀)အတွင်းမှာ ရောက်သွား ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို ချက်ချင်းလည်း တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်"

"သူ့မျက်စိ အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားမှု တစ်ခုခုကို သတိပြုမိပါသလား ဒေါက်တာ"

"ရေရောထားတဲ့ အက်စစ်တွေ မျက်စိထဲ ဝင်သွားတာပါ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ခင်ဗျာ"

ဟုတ်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကိုဘဝင်းဟာ သိပ်ပြီး နာကျင်ခဲ့သလား လို့ ပါ"

"နာတယ် ဟုတ်လား၊ မနာပါဘူး။ တက်ထရီးယား အက်စစ်ဟာ မျက်လုံးထဲကို ဝင်ရင် ယာယီ မျက်စိ ကန်းစေတာပါပဲ။ ဘောရစ် အက်စစ်

စံထက် ပိုမပြင်းပါဘူး။"

"ကျွန်တော် နားလည်အောင် ရှင်းပြပါလား ဒေါက်တာ"

"အက်စစ်ကြောင့် သူငယ်အိမ်တွေ ကျယ်သွားတယ်၊ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံး အကြောတွေ ယာယီ ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့ အတွက် မျက်စိမမြင် ဖြစ်သွားတယ်။ အက်စစ်ရဲ့ ပြင်းထန်မှု အပေါ် မူတည်တယ်"

"အခု အက်စစ်ဟာ ပြင်းသလား"

"အလယ် အလတ်ပါပဲ၊ ကိုဘဝင်းဟာ (၆)နာရီ အကြာမှာ မျက်စိ ပြန်မြင်နိုင်ပါတယ်"

"ကိုဘဝင်းဟာ အခု အချိန်အထိ မမြင်သေးဘူး။ ဒါဟာ အကြောင်း နှစ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ချက်က သူ့မှာ ခံနိုင်ရည် စွမ်းအား နည်းတဲ့ အတွက် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုရင် သူ မကြာခင် မျက်စိ ပြန်မြင်လာမှာ ပါ။ နောက်တစ်ချက် ကတော့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆိုင်တယ်။ ဟိုင်စတီရီကယ် ဘလိုင်းနက်စ် လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါဟာ စိတ်လှည့်စားမှုကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ကိုဘဝင်းဟာ ဒီလိုဖြစ်မယ် လို့ တော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး"

ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်ပါသည် ။

"တတိယအကြောင်း မရှိနိုင်ဘူးလား ဒေါက်တာ။ အလုပ်မဆင်းချင် လို့ ဟန်ဆောင်နေတာ မျိုးပေါ့"

ဒေါက်တာက ပြုံးလိုက်သည် ။

"ဒီမှာ ဆရာချစ်ကောင်း။ ကျွန်တော့်ကို ကုမ္မဏီက ငှားထားတဲ့ အတွက် ကုမ္မဏီရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်မှာ ပါ။ သူ မမြင်ဟန်ဆောင် နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စမ်းသပ် စစ်ဆေး ပြီးပါပြီ"

ဒေါက်တာ ဆက်ပြောပြန်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဟိုင်စတီရီကယ် ဘလိုင်းနက်စ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မျက်စိ သူငယ်အိမ်တွေ ဆက်ပြီး ကျယ်နေတဲ့ အတွက် မျက်ကြောတွေ သေနေလိမ့်မယ်ဗျ"

"ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး စစ်ဆေးခဲ့ပါသလဲ ဒေါက်တာ"

"မနေ့က နေ့လယ် (၃)နာရီ ကပါ။ ကျွန်တော်ဟာ နေ့တိုင်းပဲ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့အိမ်ကို သွားပါတယ်"

ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ။ နွယ် စိတ်ထင်နေသော အချက် မှားနေ လေသည်။ ။

ကျွန်တော် ကိုဘဝင်း၏ နေအိမ်သို့ ဆက်လာခဲ့ လေသည်။ ။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်ကို အိမ်တွင် တွေ့ရသည်။ ။ အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပြီး နောက်သူမက ဧည့်ခန်းသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်မှာ အသက် (၃၅)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ အသားဖြူဝင်းပြီး ချောမောလှပလေသည်။ ။

ဦးဘဝင်း အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် ရှိကြောင်း ပြောပြပြီး သွားလိုပါသလားဟု မေးသေးသည်။ ။ ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်ကို လိုက်ပြပါရန် ပြောသည်။ ။ အိမ်အနေအထားကို လေ့လာချင် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်အား အိမ်အောက်ထပ်ကို လိုက်ပြပါသည်။ ။

ကိုဘဝင်း၏ သေနတ် ထည့်ထားသော အံဆွဲ၊ ငွေထည် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ကြောင်အိမ်၊ ချည်လက်အိတ် တင်ထား သော မီးဖိုခန်း အတွင်းမှ စင် စသည့် နေရာများကို ပြသသည်။

"ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဒါအကုန်ပဲလား ခင်ဗျာ"

"အောက်ထပ်ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ မွေ့ရာပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကိုဝင်းရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ နာရီ ကိုလည်း ယူသွားပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေ(၁၀၀၀) ပါသွားတယ်။ ဒါဟာ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ငွေအကုန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဆုတ်ကွေ့စ်"

"ဆုတ်ကွေ့စ်က ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ ခင်ဗျ"

ဒေါ်ဝေဝေတင့်က လက်ဖြင့် သေတ္တာ အရွယ်အစားကို လုပ်လေသည်။ အလျားနှစ်ပေ၊ အနံတစ်ပေ၊ အမြင့်(၇) လက်မခန့် ရှိလေသည်။ သေတ္တာ မှာ သယ်ဆောင်သွားရန် အနည်းငယ် ကြီးသည် ဟု ထင်ပါသည်။

ဒေါ်စန်းစန်းလွင် ထံသို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် ဖိတ်ထားသည် ကို ဖျက်ရန် သူမ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး နောက်ပိုင်း ထိုနေ့ညတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို ပြောပြရန် ကျွန်တော် မေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ဝေဝေတင့်က "အဲဒီအချိန်ဟာ (၇)နာရီ ခွဲလောက်ပါ။ ကိုဝင်းကို ညစာကျွေးပြီးလို့ ပန်းကန် တွေတောင် မသိမ်းရ သေးပါဘူး။ ကိုဝင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး မသွားသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်ကို ပြောပြ လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ကိုတင့်လွင်က သူ အိမ်ကို လာပြီး ကိုဝင်းနဲ့ စကားပြော နေပေးမယ်။ လိုက်သာ သွားပါလို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောပါတယ်။ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောပြီး ကျွန်မ အဝတ်အစား လဲပြီး

ချိန် မှာ ပဲ ကိုတင့်လွင် ရောက်လာပါတယ်။ သူ အိမ်ကို ရောက်လာတော့ (၇)နာရီခွဲ နေပါပြီ။"

"ကျွန်မဟာ သူတို့ နဲ့ အတူ ကိုဝင်းရဲ့ အခန်းထဲမှာ ခဏလောက် စကားပြော နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် အိမ်က ထွက်လာတယ်။ (၈) နာရီ မထိုးခင် မိနစ် (၂၀)မှာ ရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဒေါ်စန်းစန်းလွင်ထက် (၂)မိနစ် စောပြီး ရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်နှင့် ပါတယ်။"

"ခင်ဗျား ထွက်လာချိန်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပါသလား။"

"မပိတ်ခဲ့ဘူး။ ပိတ်ဖို့ စဉ်းစား ပါသေးတယ်။ သော့အိမ်ကို အပြင်က ပိတ်ပြီး သော့ယူသွားရမှာ ဖြစ်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ကိုဝင်းနဲ့ ကိုတင့်လွင် တို့ ရှိနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် တံခါးစေ့ရုံပဲ စေ့ထားခဲ့တယ်။ နောက်ဘက် တံခါးကိုတော့ ပိတ်ခဲ့ပါတယ်။"

"လူသတ်သမားဟာ ခင်ဗျားထွက်သွားတဲ့ အချိန်နဲ့ (၈)နာရီ အကြားမှာ အိမ်ထဲကို ဝင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျာ"

"ကျွန်မ အိမ်က ထွက်လာခါနီးမှာ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အခန်းအားလုံးကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာတာပါ။"

"ကိုဘဝင်းရဲ့ မျက်စိ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ။ သက်သာရဲ့ လား ခင်ဗျာ။"

ဒေါ်ဝေဝေတင့်က ခေါင်းယမ်း ပြပါသည် ။

"ကျွန်မ စိုးရိမ်မိတယ်။ ဒေါက်တာက ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ စိတ်ပူနေတယ်။ ဒီကနေ့ မနက် အထိ တိုးတက်မှု မရှိသေးဘူး။ အဲဒါကိုလည်း ကိုဝင်း မသိစေချင်ဘူးရှင်။"

"စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းကို မသိစေချင်ပါဘူး။ ဒါ

ထက် ဒီကနေ့ မနက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ပါလဲ ခင်ဗျ"

"ဒီကနေ့မှာ ပတ်တီး အသစ်လဲပြီး အဟောင်းတွေကို လျှော်လိုက်တယ်။ တစ်နာရီ ကြာအောင် လျှော်ရတယ်။ သူနဲ့ သိပ်ကြာအောင် စကား မပြောသင့်ဘူးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း သိပ်မကြာပါဘူး" ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် အခုပဲ သူနဲ့ သွားတွေ့ပါမယ်"

ကျွန်တော် လှေကားမှ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ အခန်းတံခါးသည် သောကြာနေ့ ညနေကလိုပင် ခပ်ဟဟ ပွင့်နေသည်။ ။ ဟနေသော တံခါးမှ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကိုဘဝင်းကို မြင်ရသည်။ ။ သူ့မျက်စိများကို ပတ်တီး စည်းထားလေသည်။ ။

ဒေါ်ဝေဝေတင့် အိမ်မှ ထွက်သွားပြီး လူသတ်သမား တက်လာစဉ်က သူ့ကို ဤပုံစံ အတိုင်း မြင်ခဲ့ ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် လူသတ်သမား ရပ်ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ လူသတ် သမားသည် ကိုတင့်လွင်ကို ပစ်သတ်ပြီး နောက် ခုတင်အနီးသို့ တိုးသွားပြီး မွေ့ရာပေါ်သို့ သေနတ် ပစ်ချခဲ့ ပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်ဝေဝေတင့်က ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဝင်းကို မိတ်ဖွဲ့ပေးပါသည်။ ။

"ကိုဝင်း... ဒီက အိုင်အို ချစ်ကောင်းဟာ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီက စုံထောက် တစ်ယောက်ပါ"

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းကို လေ့လာ နေခဲ့ပါသည်။ ။

ခုတင်ဘေးတွင် ကိုတင့်လွင် ထိုင်ခဲ့ဟန် တူသော ကုလားထိုင်ကို တွေ့ရလေသည် ။ ကုလားထိုင်၏ နောက်ဘက် နံရံပေါ်တွင် ကျည်ဆန် ဝင်သွားသည့် အပေါက်ကို တွေ့ရပါသည် ။ ထို့နောက် အခြား ကျည်ဆန် ဝင်သွားသည့် အပေါက် ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ထိုနေရာမှာ ကြမ်းပြင်မှ တစ်ပေခွဲ မြင့်ပြီး တံခါးနှင့် ငါးပေခန့်သာ ဝေးသည် ။

ထိုကျည်ဆန်မှာ ကိုဘဝင်း ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆန်ပင် ဖြစ်သည် ။ ထိုကျည်ဆန် ထိပ်ဖူးတွင် သွေး၊ ပိုးမျှင်စနှင့် အမွှေးများ ရှိနေသည် ။

သေနတ် ပစ်ခတ်ပုံကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်မိသည် ။ ကိုဘဝင်းသည် အသံကြားရာကို မှန်း၍ သေနတ် ချိန်ထား၏။ လူသတ်သမား၏ ခူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိသံ ကြားသောအခါ သေနတ် ပြောင်းကို အောက်သို့ နှိမ့်ချ လိုက်ပုံရသည် ။ ကျည်ဆန်လာမည့် လမ်းတွင် လူသတ်သမား ရပ်နေပုံ၊ ကျည်ဆန် လွှတ်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ပုံကိုလည်း မြင်ယောင်နေပါသည် ။

ထိုအခိုက် ကိုဘဝင်းက ထိုင်ရန်ပြောပါသည် ။ ကျွန်တော်က "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"ဟု ပြော၍ ကိုတင့်လွင် ထိုင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ တံခါးပေါက်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် မိလိုက်၏။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် ကိုတင့်လွင်သည် လှေကားအိမ်ကို မမြင်နိုင်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဘာမျှမပြောဘဲ အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဘာလုပ် နေသည် ကို ကိုဘဝင်း မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်က "ကျွန်တော် အခန်းကို လေ့လာနေပါတယ် ဦးဘဝင်း ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း မှန်းဆ ကြည့်နေပါတယ်" ဟု

ပြောပြလိုက်သည်။ ။

ကိုဘဝင်းကို နွမ်းနယ်စွာ ပြုံးပြသည်။ ။

"လေ့လာပါ၊ အချိန်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က အားလပ်နေသူပဲ၊ ဝေ...
ကိုယ် မတ်တတ်ရပ် ချင်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ နေရတာ ငြီးငွေ့လှပြီ။ အ
ဝတ်အစား လဲချင်တယ်။ ပါးတဲ့ အဝတ်အစား ပေးပါ"

"ယူပေးမယ်လေ ကိုဝင်း၊ ဒါပေမဲ့..."

ဒေါ်ဝေဝေတင်က ဘာမှ မပြောဘဲ ဗီရိုကို ဖွင့်၍ ချည်ချော လုံချည်နှ
င့် စွပ်ကျယ်ကို ထုတ်ပေး သည် ။ ကိုဘဝင်းသည် အဝတ်အစား လဲပြီး ခု
တင်ပေါ်တွင် ခြေချ ထိုင်ခဲ့သည် ။

သူက "ဝေရေ... အအေး သွားယူပါကွယ်"

ကျွန်တော်သည် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေချိန်တွင် စားသောက်လေ့ မ
ရှိပါ။ သို့သော် ဒေါ်ဝေဝေတင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ အအေး စီမံနေ
ချိန်တွင် ကိုဘဝင်းသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြောလိုသည် ဟု ယူဆ
လိုက်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်ပါသည် ။

ဒေါ်ဝေဝေတင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသော်လည်း ကိုဘဝင်း
အထွေအထူး ဘာမှ မပြောပါ။

ကိုဘဝင်း ထရပ်ပြီး ပြောလေသည် ။

"ကျွန်တော် စမ်းပြီး လမ်းလျှောက် မလို့ ပါ။ ဆရာချစ်ကောင်း ကျွန်
တော့်ကို မကူညီပါနဲ့ ။ ဝေ ရှိနေရင် သူ့ကို ပြောလို့ မရဘူး။ အခု
ကျွန်တော် အခန်းကိုဖြတ်ပြီး ကုလားထိုင်ဆီ သွားမယ်"

ထို့နောက် ကိုဘဝင်းသည် ကော်ဇောပေါ်မှ ဖြတ်၍ တစ်ဖက် နံရံဆီ

သို့ စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းဖြင့် လျှောက်နေလေသည်။ သူသည် လက်ကို ရှေ့ဆန့်တန်းပြီး နံရံကို စမ်းနေသည်။ ထိုနံရံမှာ သူ ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည်ဆန် ဝင်သွားသည့် နံရံ ဖြစ်သည်။ နံရံကို မကြာခင် စမ်းမိသွားသည်။ ။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ကို လက်ဖြင့်စမ်းသည်။ သူ ရပ်နေသော နေရာမှာ ကုလားထိုင်နှင့် ကွာနေ သေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

"ခင်ဗျား ညာဘက်မှာ ရှေ့ကို နှစ်လမ်းလျှောက်"ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ။

"ကျေးဇူးပဲ"

သူ ရှေ့ကို တိုးတိုး သွားသဖြင့် နံရံကို ကပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်ကို စမ်းမိသွားသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ကို လှည့်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ သူထိုင်ပုံမှာ ကုလားထိုင် ကြမ်းပြင်သည် အလွန် နိမ့်နေသကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ထိုင်ချခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံး တစ်လုံး ရှိပါက အဆင်ပြေမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။ ။ သို့သော် မရှိပါ။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုခု ဝင်လာပါသည်။ ။ ကျည်ဆန် ထိပ်ဖူးတွင် တွေ့ရသော သွေး၊ ပိုးမျှင်နှင့် အမွှေးများ။ ။ ပိုးထည် စွပ်ထားသော ကုလားထိုင်သုံး ခေါင်းအုံး။

ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်သော်လည်း တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည် ဟု တော့ ထင်ပါသည်။ ။

ကိုဘဝင်း ရှေ့ရှုထွက်လာသော အရပ်မျက်နှာသည် သူ ပစ်ခတ်ခဲ့သော ကျည်ဆန် ဖောက်ထွင်း သွားသည့် နံရံပင် ဖြစ်သည်။ ။ ကုလားထိုင်သည် ထိုနေရာတွင် ရှိခဲ့ပြီး ခေါင်းအုံး တစ်လုံးလည်း ရှိနေပါက ကျည်ဆန်သည် ခေါင်းအုံးကို ဖောက်ထွင်း သွားပေလိမ့်မည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံး ရှိခဲ့သလား ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မမေးတော့ပါ။ ကျွန်တော် သတိထားရ ပေတော့မည်။

ဒေါ်ဝေဝေတင့် လှေကားမှ တက်လာသံ ကြားရ၏။ လက်ထဲတွင် လင်ပန်း တစ်ချပ်ကိုင်၍ ဝင် လာလေသည် ။ လင်ပန်းထဲတွင် အအေးဘူး သုံးဘူးနှင့် ဖန်ခွက်များ ပါသည် ။ သူမက လင်ပန်းကို ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ထိုးပေးသဖြင့် သံဘူး တစ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ယူလိုက်ပါသည် ။ သို့သော် သံဘူးကို ကျွန်တော် မဖွင့်သေးပါ။

ကျွန်တော် တွေးနေသည် မှာ သွေးအကြောင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ပိုးစနှင့် အမွှေးများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိရလေပြီ။

ကျွန်တော် အခန်းကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေမိသည် ။ မည်သည့် သွေးမှ မတွေ့ရပေ။ သွေးကွက်ဟု ယူဆနိုင်သည့် အစွန်းအကွက် တစ်ခုတလေ မှ မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်ကို သတိထားမိ ပါသည် ။ အခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ် ထိုးကျနေပုံ မှာ နှစ်ထပ် ဖြစ်နေသည် ။

ကျွန်တော် ထိုအကြောင်းကို မေးကြည့်ပါသည် ။

ကိုဘဝင်းက "ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ကျွန်တော် တမင် လုပ် ထားတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံသမား တစ်ယောက်ပါ။ ဒီအခန်းကို အမှောင်ခန်း အဖြစ်လည်း အသုံးပြုပါတယ်"

ဤတွင် ကျွန်တော်က အချိန်များ အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေပါသည်

။

ထို့နောက် အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်ပါသည် ။

"ကိုဘဝင်း... ပတ်တီး ဖြေလိုက်ပါ"

ကျွန်တော်သည် အအေးဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော့် လက်များ လွတ်လပ် နေဖို့ လိုလေသည် ။

ကိုဘဝင်းက သူ့ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော ပတ်တီးကို စမ်းနေလေသည် ။

ဒေါ်ဝေဝေတင့်က "ကိုဝင်း... မဖြေနဲ့ လေ၊ ဒေါက်တာက..."

ဒေါ်ဝေဝေတင့်သည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည် ။ သူမ ဆက်မပြောတော့ပါ။

ကိုဘဝင်းက ပတ်တီးကို သူ့ဘာသာ ဖြေနေသည် ။ ပတ်တီး ပြေသွားသောအခါ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေလေသည် ။ မျက်စိကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေ၏။ ထို့နောက် အံ့သြ ဝမ်းသာသံဖြင့် ပြောလေသည် ။

"ဝေရေ... ကိုယ် မျက်စိ ပြန်မြင်ရပြီ"

ပထမတွင် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း မြင် လာလေသည် ။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်က သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေလေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကိုဘဝင်း၏ အကျိုးအတွက် အမျိုးသမီးကို ရဲစခန်းသို့ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင် ခဲ့ပါသည် ။ ဘောရစ်အက်စစ်ဟု အမည်တပ်ထားသော တက်ထရီယန်နစ် အက်စစ် ပုလင်း ကိုလည်း သိမ်းယူခဲ့၏။ ယင်းတို့ သည် ကိုဘဝင်း မျက်စိ မမြင်အောင် ဆက်လုပ်မည့် ပစ္စည်း ဖြစ်လေသည် ။

ရဲများက ဦးမျိုးဝင်းကို သွားဖမ်းကြသည် ။ ရဲများ သူ့အိမ်ဝင်းကို သွားရောက် ရှာဖွေသောအခါ အိမ်နောက်ဘက်တွင် မြှုပ်ထားသော ဆုတ်ကွေ့ကို တွေ့ခဲ့ပြီး ယူဆောင်လာကြ၏။

လိုအပ်သည် များကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက် နေရသဖြင့် ည(၈)နာရီမှ ကျွန်တော် အိမ် ပြန်ရောက်သည် ။ နွယ်က ညနေစာပြင်ပြီး စောင့်နေလေသည် ။

ညနေစာ စားပြီးနောက် အမှုအကြောင်းကို နွယ်အား ပြောပြလိုက်ပါသည် ။

"ကိုမျိုးဝင်းနဲ့ ဒေါ်ဝေဝေတင့်တို့ ဟာ တခြားကို ထွက်သွားဖို့ အစီအစဉ် ရှိကြပါတယ်။ ဒါက အချက်တစ်ချက်၊ ပြီးတော့ ကိုမျိုးဝင်းဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေ အတော်များများကို အလွဲသုံးစား လုပ်ထား တယ်။ (၁)သိန်းလောက်လို့ သူပြောတယ်။ မကြာခင် စာရင်းစစ်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီငွေကို သူ ပြန်မဖြည့်နိုင်ဘူး။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်သာ မရှိရင် သူ ထွက်ပြေးတာ ကြာပြီ"

"သူတို့ ထွက်ပြေးတဲ့ အခါမှာ လက်ထဲမှာ ငွေတော်တော် များများ ပါသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ အခြားဒေသမှာ သူတို့ အခြေချနိုင်မှာ ကိုး။ သူဟာ ဘောက်ချာ အတုတွေလုပ်ပြီး ငွေထုတ်တယ်။ ဒီပြင် နည်းတွေနဲ့ လည်း လုပ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ အတွက် ကိုဘဝင်း မရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ အလုပ်သမား လစာငွေတွေကို သူကိုင်ရမှာ ။ ဒါဆိုရင် သူထွက်ပြေးတဲ့ အချိန်မှာ ငွေတွေ အများကြီး ယူသွား နိုင်ပြီပေါ့"

"ဒါကြောင့် ကိုဘဝင်း အလုပ်ချိန် စာရင်း သွားယူတဲ့ အခါမှာ အက်စစ်ခွက် မှောက်ကျအောင် ထောင်ချောက် ဆင်ထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုကြောင့်

ကိုဘဝင်းရဲ့ မျက်စိထဲကို အက်စစ်ဝင်ပြီး မျက်စိမမြင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ကိုဘဝင်းကို အလုပ်ခွင်မှာ မရှိအောင် ဖယ်ရှား နိုင်ခဲ့တယ်။"

"ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဝေဝေတင့်ရဲ့ အကူအညီ မပါရင် ကိုဘဝင်းကို ရက်ကြာကြာ ဖယ်ရှားထားလို့ မရနိုင်ဘူး။ အလုပ်က လွယ်ပါတယ်။ ကိုမျိုးဝင်းဟာ ရေရေထားတဲ့ တက်ထရီယန်နစ် အက်စစ် ပုလင်းကို စက်ရုံက ယူ လာပြီး ဒေါ်ဝေဝေတင့်ကို ပေးတယ်။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်ဟာ အဲဒီ အက်စစ်ကို ဘောရစ် အက်စစ်လို့ တံဆိပ် ကပ်ထားတဲ့ ပုလင်းထဲကို ပြောင်းထည့်တယ်။ အဲဒီ အက်စစ်အရည်နဲ့ ကိုဘဝင်းရဲ့ မျက်စိကို နေ့စဉ် သန့်စင်ပေးတယ်။ အခန်းကို အမှောင်ချပြီးမှ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်တာ။ မှောင်နေတာကြောင့် ကိုဘဝင်းဟာ သူ့မျက်စိ မြင်တယ်၊ မမြင်ဘူး ဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ မျက်စိ ဆေးတာကို နေ့စဉ် ဆရာဝန် မလာခင် (၂)နာရီ အလိုမှာ လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန် ရောက် လာပြီး ပတ်တီး ဖြေကြည့်တဲ့ အခါမှာ သူ မနေ့က စမ်းသပ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း တိုးတက်မှု မရှိတာကို တွေ့ရတယ်။"

နွယ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံး လှန်ကြည့်လေသည် ။

"ကိုဘဝင်းဟာ မျက်လုံး တကယ်မမြင်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ နွယ် ပြောခဲ့သားပဲ မောင်"

"မှန်ပါတယ် နွယ်"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါသည် ။

"ကိုယ် ဆက်ပြောဦးမယ်။ လူသတ်မှုဟာ ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ရုတ်တရက် လုပ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စ။ ကိုတင့်လွင်ဟာ ကိုမျိုးဝင်းနဲ့ ဒေါ်ဝေဝေတင့် တို့ ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဇာတ်လမ်း ကို သိထားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်တာ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့

ကြားတာမျိုးလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးဝင်း ကုမ္ပဏီ ငွေတွေကို အလွဲသုံးစား ပြုထားတဲ့ အကြောင်း သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးမဲ့ အကြောင်းတွေကိုတော့ မသိဘူး။ ဒေါ်ဝေဝေတင့် မဟုတ်တာ လုပ်နေတဲ့ အကြောင်းကို သူ သိတယ်။ ကိုဘဝင်းဟာ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဆိုတော့ ဒီအကြောင်းကို ကိုဘဝင်းကို ဖွင့်ပြောသင့်၊ မပြောသင့် သူ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။"

"အဲဒီညနေက သူနဲ့ ကိုဘဝင်း နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်ဝေဝေတင့် ကလည်း ရိပ်မိတယ်။ ကိုတင့်လွင် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး သူ တစ်ခုခု သိထားတဲ့ အကြောင်း အဲဒီအကြောင်းကို သူမ မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကိုဘဝင်းကို ပြောမယ် ဆိုတာ ရိပ်မိတယ်။ ဒေါ်ဝေဝေတင့်ဟာ ရုပ်ရှင်ကိုတောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရုံနဲ့ ကိစ္စတွေ ပြီးမှာ မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိပြန်တယ်။ သူမအနေနဲ့ ကိုတင့်လွင် ပြောတာကို သူမ ခင်ပွန်း မယုံပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရုံပဲ ရှိတော့တယ်။"

"ဒေါ်ဝေဝေတင့် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ ကိုမျိုးဝင်း ရောက်လာတယ်။ သူဟာ ကိုဘဝင်း အတွက် လက်ဆောင် ယူလာတယ်။ ကိုဘဝင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ နေရချိန်မှာ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါဟာ ကြောင်တစ်ကောင်ပဲ နွယ်။"

ကျွန်တော့်ဇနီး နွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည် ။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောပါသည် ။

"ကိုဘဝင်းဟာ ကြောင်ကို အတော် ချစ်တယ်တဲ့ ။ သူတို့ အိမ်က ကြောင်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ ကိုဘဝင်းဟာ စာမဖတ်နိုင်ဘူး။ အမြင်အာရုံ ဆုံးရှုံးနေတယ်။ ကိုမျိုးဝင်း အ

နေနဲ့ လောလောဆယ် ကိုဘဝင်းကို ပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မဲ့ လက်ဆောင်
မျိုးကို ယူလာဖို့ လိုတယ်။ ကိုဘဝင်းဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်
နေတာကြောင့် အနံ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ဥပမာ... နှင်းဆီ ပန်းစည်း
ကို သူ ယူလာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြောင်ဟာ ကိုဘဝင်းအတွက် အမှန်အ
ကန် လက်ဆောင်ပဲပေါ့"

"ဒေါ်ဝေဝေတင့်နဲ့ ကိုမျိုးဝင်းတို့ ဟာ အိမ်တံခါးဝမှာ ဆုံကြတယ်။
ဒေါ်ဝေဝေတင့်က အိမ်ပေါ် ထပ်မှာ ကိုတင့်လွင် ရောက်နေကြောင်း၊ ကို
ဘဝင်းနဲ့ စကားပြောနေကြောင်း၊ ကိုတင့်လွင်ဟာ သူမတို့ အကြောင်း
ကို ကိုဘဝင်းကို ပြောလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း ကိုမျိုးဝင်းကို ပြောပါလိမ့်
မယ်။ ကိုမျိုးဝင်းက စိတ်မပူဖို့ ဒါတွေကို သူ ဂရုမစိုက်တဲ့ အကြောင်း
ပြောလိုက်တယ်။ သူ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘူး။"

"အဲဒီနောက် ဒေါ်ဝေဝေတင့် ထွက်သွားတယ်။ ကိုမျိုးဝင်းဟာ အိမ်
ထဲ ဝင်လာတယ်။ ကိုမျိုးဝင်းဟာ သိပ်စိတ်ပူ နေတယ်။ သူတို့
အကြောင်းကို ကိုဘဝင်း သိသွားရင် အဲဒီက တစ်ဆင့် သူ ငွေအလွဲသုံး
စား လုပ်ထားတဲ့ အကြောင်း ပေါ်သွားနိုင်တယ်။ လစာငွေတွေ ယူပြီး ထွက်
ပြေးမဲ့ အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွား လိမ့်မယ်လို့ သူ တွေးမိလာတယ်"

"ကိုမျိုးဝင်းဟာ ကြောင်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကိုဘဝင်းရဲ့
သေနတ်ကို ယူသွားတယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲက တွေ့ရတဲ့ လက်အိတ်တွေ
ကို လက်မှာ စွပ်တယ်။ ဒီနောက် အပေါ်ထပ်ကို ခြေသံ မကြားအောင်
တက်သွားခဲ့တယ်။ တံခါးအပြင်က ရပ်ပြီး နားထောင်တယ်။ ကိုတင့်
လွင် ပြောသံကို သူ ကြားရတယ်။

"ကိုဘဝင်း... ကျွန်တော် မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ခင်ဗျားကို
ပြောရဦးမယ်"

အဲဒီစကားကြားတာနဲ့ ကိုမျိုးဝင်း အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး ကိုတင့် လွင်ကို ပစ်သတ် လိုက်တော့တာပဲ။ ကိုတင့်လွင်က ကိုမျိုးဝင်း နာမည် ကို မပြောမိတာ ကိုဘဝင်း အဖို့ ကံကောင်းတယ်၊ နို့မို့ရင် သူဟာ ကိုဘဝင်းကိုပါ ပစ်သတ်လိမ့်မယ် နွယ်"

"ဘာကြောင့် သေနတ်ကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်ခဲ့ တာတဲ့ လဲ မောင်" နွယ်က မေးသည် ။

"သေနတ်ကို ယူမသွားချင် လို့ ပေါ့။ သေနတ်ကို ထားခဲ့ရင် အားလုံး ရှုပ်ထွေးသွားမယ်လို့ သူ ထင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ကြောင်ကို ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ သူဟာ သေနတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက် ကြောင်ကို အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်ဖို့ လည်ပင်းက ကိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သေနတ်ဟာ ကိုဘဝင်း လက်ထဲ ရောက်သွားပြီး ကိုဘဝင်းဟာ သေနတ်ကို သူ့ဘက် လှည့်ချိန်ထားတယ်။ သူနဲ့ နှစ်ကိုက်ပဲ ကွာတယ်။ ကိုမျိုးဝင်းဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ဒူးထောက် ချလိုက်တယ်။ ကိုဘဝင်းလည်း သေနတ်ပြောင်းကို အောက်နှိမ့်ပြီး ခလုတ်ဆွဲ လိုက်တယ်။ ကျည်ဆန် ဟာ ပထမ ကြောင်ကို မှန်တယ်။ နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်က ခေါင်းအုံးကို ဖောက်ထွင်းပြီး နောက်ဘက်က နံရံထဲကို စိုက်ဝင်သွားတယ်"

"အဲဒီနောက် ကိုဘဝင်းဟာ သေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။ သေနတ်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျသွားတဲ့ အတွက် သူ ပြန်မကောက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ သူ့အတွက် ဘေးကင်း သွားတာက ကိုမျိုးဝင်းဟာ ဖောက်ထွင်းမှု တစ်ခု ဖြစ်ဟန်ဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်၊ နာရီနဲ့ ဗီရိုထဲက ဆုတ်ကွေ့စ်ကို ယူခဲ့တာပဲ။ ကြောင်ကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ ဗီရိုကို သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကြောင်ကို

ကုလားထိုင်ပေါ်က ကျည်ဆန် ဖောက်ထွင်းသွားတဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တင်ထား ခဲ့တယ်။ သူဟာ ကြောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးကို ဆုတ်ကွေ့ထဲမှာ ထည့်ပြီး ယူသွားတယ်။ ခေါင်းအုံးမှာ ကြောင်ရဲ့ သွေးတွေ စွန်းနေပြီလေ"

"ကိုဘဝင်းဟာ တစ်ချိန်လုံး မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တယ်။ သူ သိပ် ကြောက်နေတယ် ဆိုတာ ကိုလည်း ကိုမျိုးဝင်း သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီး ငွေထည် ပစ္စည်းတွေ ယူတယ်။ ဒီနောက် နောက်ဘက်တံခါးက ထွက်သွားတော့တယ်"

"ကိုယ်သာ ဒီအမှုကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရင် ကိုဘဝင်းဟာ အက်စစ် ရည်တွေနဲ့ ဘယ်လောက် ကြာအောင် မျက်စိ အဆေးခံရမလဲ မသိဘူး နော်" နွယ်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလေသည် ။

"အက်စစ် ရည်တွေနဲ့ ကြာကြာ အဆေးခံရရင် သူ့မျက်စိတွေ ထာဝရ ကွယ်သွားနိုင်တာပေါ့ နွယ်၊ အင်း... ဒေါ်ဝေဝေတင့် ကတော့ တကယ် ရက်စက်တာပဲ"

ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆ ပြောမိပါသည် ။

"ဒါကြောင့် လည်း ရှေ့ပညာရှိတွေက ဣတ္ထိဝံ၊ နဒိဝံလို့ ဆိုကြတာပဲ"

"မိန်းမတွေ အားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး မပြောပါနဲ့ နော်။ အဲဒီ အမျိုးအစားထဲမှာ နွယ် မပါဘူး။ နွယ်က နှုတ်ခမ်းစူပြီး ပြောလေသည် ။

"ဆောရီးပဲ နွယ်။ ကိုယ် မှားသွားတယ်။ အဲဒီစကားဟာ ဇနီးချော နွယ်နဲ့ လုံးဝ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးကွယ်"

ကျွန်တော်သည် နွယ်၏ ပခုံးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကိုင်၍ ချောရပါ တော့သည် ။
